

Spoštovani gosp. Doropoljski!

Že štiri leta sem naročnik »Zvončka«. Hodim v II. razr. drž. real. gimn. v Varaždinu. Varaždin je jako lepo mesto. Ima dvajset do dvajset tri tisoč prebivalcev. Leži blizu velike reke Drave in ima mnogo cerkev, trgovin, ulic, trgov, kopališč in drugih poslopij. Ima tudi nogometni, šahovski klub itd. »Zvonček« imam naročen zato, ker so v njem lepe slike in povesti, a tudi zato, da ne pozabim svojega materskega lepega slovenskega jezika.

Prosim Vas, da tudi mene zapišete med svoje kotičkarje.

Vljudno Vas pozdravlja

Vaš »Zvonček«

Milan Blass.

Odgovor:

Ljubi Milan!

Prav vesel sem Tvojega pisma, ki mi priča, da prihaja naš list tudi v bratski Varaždin in da je ravno »Zvonček« vez med Teboj in staro Tvojo domačijo. Ostani vedno zvest našemu listu, da Ti bo ljuba materina govorica zmeraj gladko tekla v besedi in peresu! In bodi lepo pozdravljen!

Spoštovani g. Doropoljski!

Tudi jaz sem stopil k »Zvončkarjem«. Danes se oglašam prvič. Prvo leto sem naročen na »Zvonček«, ki se mi je po svojih lepih povestih in pesmih jako pri ljubil.

Rodil sem se v Spodnji Idriji v naši neodrešeni domovini Julijski Krajini, ki so jo nam sicer sedaj vzeli, pa upajmo, da ne za vedno. Tam sem hodil tudi v prvi in drugi razred, takrat smo se še učili slovenski, sedaj pa se uče tam sploh malo.

Ker pa smo vneti Jugoslovenci, smo se preselili v Jugoslavijo. Sedaj hodim v V.

razred osnovne šole v Zagorju ob Savi. Uči me gospodična Travnova. Stanujemo dve uri od tukaj, kjer je oče gozdar. Okrog so precej visoki hribi, s katerih je prav lep razgled na vse strani. V šoli se najraje učim risanja, zemljepisja in zgodovine.

Doma imam še enega bratca in sestro. Bratec je starejši in že sedaj jako rad prebira »Zvonček«. Za danes bi rad končal in prosim, da priobčite moje pismo v kotičku. Ako dovolite, pišem drugič kaj več.

Z odličnim spoštovanjem Vam vdani

Ivan Skvarča.

Odgovor:

Ljubi Ivan!

Rojen si v neodrešeni domovini, toda navdaja Te upanje, da se svojedobno vrneš v zopet osvobodeno domovino. S takim upanjem mora biti prešinjen vsak Jugosloven. Vesele, ponosne, samozavestne misli naj vodijo pota in dejanja naše mladine, da se bo zavedala svojih nalog in jih izpolnila na srečo in čast domovine!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Namenila sem se danes napisati nekoliko vrstic za Vaš kotiček. Najprvo Vam hočem omeniti in pohvaliti Vaš cenjeni list »Zvonček«, ki ga redno čitam z velikim zanimanjem že eno leto in pol. Silno sem vesela povesti in Vašega kotička. Vsakokrat ga prav z veseljem pričakujem, ko ga dobi moj stric, ki si ga je naročil na mojo prošnjo, ker jaz sirota nimam nič denarja in tudi ne očeta in matere. Tako moram biti pri drugih usmiljenih ljudeh. Taka je sedanja moja usoda v tej šolsko-mladinski dobi. V šolo hodim v Kozje iz Zdol št. 60 v tretji razred prvi oddelek. Učitelja imamo izvrstnega, ki nas uči in vzgaja prav po očetovski. Velikonočne praznike smo obhajali še dokaj dobro, samo zima nam

je nagajala, da smo razen maše bili pri-
morani jih preživeti le v topli sobi; manj-
kalo nam je preljubega »Zvončka«, da bi
nas bil razvedril in bistril glave. Naj to
zadostuje za danes. Če bi Vam bilo po
volji, se bom še večkrat oglasila. Danes
sem se tudi lotila reševanja računskih na-
log. Oprostite moji slabi pisavi!

Prejmite srčni pozdrav od sirote brez
očeta in matere

Micike Pustiškove, poprej Kovačičeve,
učenke III. razreda I. oddelka v Kozjem.

Odgovor:

Ljuba Micika!

Sirota, kako Te pomilujem, da si ostala
brez staršev, a obenem Te blagrujem, da
so Te vzeli v varstvo dobri ljudje, ki skrbje
zate. Med temi sta Tvoj stric in Tvoj uči-
telj, ki Ti z ljubeznijo nadomeščata starše,
čeprav jih nikoli popolnoma ne bosta mo-
gla nadomestiti. Kdor staršev nima več,
ta šele ve, kaj so starši. — Veseli me pa
Tvoja pohvala, ki sem si jo zataknil za
klobuk, da se bom z njo ponosno po-
stavljaj!

Velec. gospod Doropoljski!

Že četrto leto sem naročnik »Zvončka«,
ki ga jako rad čitam in ga tudi vsak me-
sec težko pričakujem. Z veseljem prebiram
mične pesmi in povesti ter pregledujem
lepe slike, najbolj me pa zanimajo dopisi
mojih vrstnic in vrstnikov v Vašem koticu.
Tudi jaz sem posnel njih zgled in se od-
ločil, da Vam pišem. Hodim v sedmi raz-
red osnovne šole v Celju.

Rad se učim, najrajši pa imam risanje.
Za sedaj končavam svoje pisemce, drugič
Vam bom pisal mnogo več.

Iskreno Vas pozdravlja

Fran Roje,
učenec 7. razreda v Celju.

Odgovor:

Ljubi Fran!

Prav vseč mi je Tvoja moška odločitev:
kaj bi se potikal zunaj naših vrst! Le po-
gumno v naš veseli in pisani krog, da nas
bo vedno več. — Ker imaš najrajši risanje,
se morda lahko izkažeš s kakšno lepo risbo,
ki bi jo utegnil posneti v svojem koticu.
Ali me razumeš?

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Tudi jaz sem letošnje leto naročnica
»Zvončka«. Upam, da ga tudi zanaprej na-
ročim, ker mi jako ugaja. Posebno Vaš
kotichek.

Stara sem 11 let ter obiskujem 5. razred
osnovne šole v Domžalah. Naša gospo-
dična učiteljica je nam otrokom jako pri-
ljubljena.

Dne 9. avgusta p. l. smo praznovali ves-
liko slovesnost. Naš kraj Domžale je bil
proglasen za trg.

V drugem pismu kaj več. Nebroj po-
zdravov Vam pošilja domžalska tržanka
Francka Osolinova.

Odgovor:

Ljuba Francka!

Ponosna domžalska tržanka! Ali še kaj
maraš za nas, ki nas ni kraljev ukaz dvig-
nil tako visoko? Mislim, da se nisi pre-
vzela, ampak da ostaneš še nadalje dobra,
vljudna in navdušena jugoslovenska de-
klica!

KOTIČKOV ZABAVNIK.

Kako že?

Solnce greje,
kužek se smeje,
plešejo kosi,
kosi vsi bosi,
žolnica vriska,
ščinkavček piska,
mucek pa skače,
miško segače.
Zvončki zvonijo:
cin, cin, cin!
S Pustom se cukajo
sredi dolin.

Albin Čebular.

Kralj palčkov

